

Recunoștință și generozitate

Recunoscător, probabil că orice mare artist îi este școlii în care s-a format spre a deveni astfel; numai că, de obicei, această grațitudine se manifestă mai mult prin vorbe...

Generos, orice mare artist ar trebui să fie – la nivelul posibilităților sale – nu doar față de instituția, dascălii și (eventual) colegii care l-au ajutat să ajungă ceea ce este astăzi, ci și față de profesorii și elevii care acum predau sau învață aici...

Acest fel de generozitate nu este, totuși, prea des întâlnită în lumea artistică de la noi; eu, cel puțin, cunoșteam până acum un singur caz: acela al lui Alexandru Tomescu, violonistul care, încă de la începutul carierei sale de multiplu laureat al unor competiții internaționale de anvergură, a îndreptat către Liceul de Muzică „George Enescu” o parte din sumele obținute drept premii.

Iată însă că balerinul, coregraful și regizorul **Răzvan Mazilu** – ce-i drept, împreună cu **Fundația „PRAIS”** – a realizat dintr-o singură lovitură o donație la fel de substanțială, oferind în beneficiul Liceului de Coregrafie „Floria Capsali” un spectacol extraordinar de dans contemporan. Firește însă că, până în seara de 12 martie, când „Răzvan Mazilu și invitați săi” (*pro bono*) s-au reunit pe scena Operei Naționale, spre a încânta un public tot atât de numeros pe cât de darnic, artistul trebuie să fi consumat un timp considerabil și un efort pe măsură, fie și numai spre a capta interesul unor parteneri ca „Prigat”, „Vodafone” și „Volvo”, sau al unor sponsori ca „Marriott” și „Beta Impex”; asta, dacă admitem faptul că partenerii media („Evenimentul zilei”, „The ONE”, „Radio Total”, „Time Out”, „VIP”, Liternet.ro și „24 FUN”) vor fi fost de la bun început captivați de idee și-și vor fi oferit imediat serviciile!

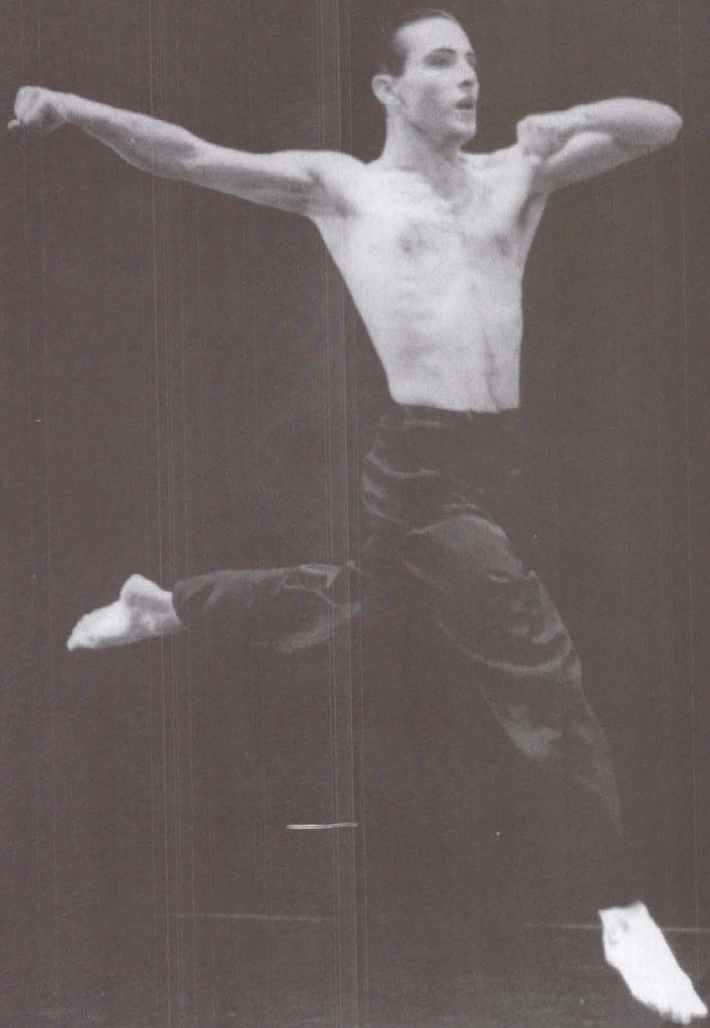
Nu știi dacă acest admirabil act artistic și-a luat numele de la piesa Liceului „Floria Capsali” (interpretată – cu remarcabil profesionalism – de Vanda Ștefănescu, Bianca Patriche, Nicoleta Munteanu, Olguța Ilie, Valentin Stoica, Marian Chirazi, Bogdan Cănilă), sau dacă – din contra – profesoara Diana Mateescu (care i-a creat o coregrafie capabilă să pună în valoare, deopotrivă, tehnicitatea și expresivitatea foarte tinerilor balerini) a denumit-o astfel după titulatura aleasă de Răzvan Mazilu pentru întregul spectacol, dar **Dance Energy** definește cum nu se poate mai bine starea de grație care i-a cuprins și pe aceia dintre participanți care nu erau dansatori: soprana Felicia Filip (în rolul care a făcut-o celebră: Violetta Valéry din opera *Traviata* de Giuseppe Verdi), actrița Maia Morgenstern (rostind versuri de Ana Blandiana, Marin Sorescu și Ștefan Augustin Doinaș), jazzmenii Johnny Răducanu și A. G. Weinberger (improvizând, cu modestie, drept suport pentru dans), precum și Mihaela Rădulescu (făcând oficiile de amfitrion, cu același bun gust și cu aceeași putere de convingere care caracterizează aparițiile sale pe micul ecran). Cât despre balerini, Răzvan Mazilu a invitat și un tânăr aflat la începutul drumului artistic (Adrian Stoian, cu piesa *Crossroads*, în propria sa coregrafie), dar și trei vedete internaționale: Talia Paz din Israel (cu *Water talk* de Carolyn Carlson și *Love* de Sharon Eyal), Claudia Martins și Rafael Carriço din Portugalia (cu *Solo with the angels* și *The sleeping Buddha*, de asemenea în coregrafie proprie).

Din vastul său repertoriu, Răzvan Mazilu și-a ales pe de o parte *Marșul spre eșafod* al lui Hector Berlioz din *Simfonia fantastică*, în coregrafia lui Gigi Căciuleanu (fragment pe care, cu exact o săptămână înainte, îl interpretase ca invitat în recitalul „Fleurs de mars” al Feliciei Filip, desfășurat cu extraordinar succes în

Răzvan MAZILU

Răzvan MAZILU

„Foaierul galben“ al Operei Naționale) și – în replică – o altă moarte: aceea a Violettei, coregrafiată de el însuși în piesa intitulată chiar *La Traviata*. Dansând aria „Adio del passato“, cântată (și jucată!) de Felicia Filip (cu acompaniamentul pianistei Liana Mares), artistul amintea astfel publicului o mai veche creație a sa: originala versiune a *Damei cu camelii* de Alexandre Dumas-fiul, unde el evolua alături de Maia Morgenstern.

Celelalte două numere pentru care artistul a optat etalau și ele ipostaze complementare, căci piesa *Cântec amar*, concepută de către coregraful Florin Fieroiu pe muzica noastră populară constituie un firesc omagiu adus Floriei Capsali (creatoarea dansului cult românesc, personalitate căreia nu întâmplător Liceul de Coregrafie din București i-a așezat pe frontispiciul său numele), iar spectacolul *Un tango más* (din care s-a prezentat un fragment semnificativ) ridică și el la rangul maximei virtuozități elementele dansului de sorginte folclorică sud-americană. Aici, Monica Petrică și Răzvan Mazilu (secondați cu precizie și discreție de perechea unor autentici dansatori de tango: Daniel Mândiță și Amalia Iscu, membri ai Clubului „TangotangenT“) au atins, după opinia mea, punctul de maximă incandescență artistică al serii, dovedind totodată faptul că, privit de jos și de departe, dansul lor poate fi la fel de fascinant ca și atunci când este văzut de sus și din imediata vecinătate (așa cum se întâmplă la Teatrul „Odeon“, unde spectatorii stau așezați pe gradene, în spatele cortinei).

Elogii merită însă și improvizația colectivă finală, în care (cu excepția lui Adrian Stoian – dansând în legea lui, într-un colț al scenei) balerinii și-au armonizat stilurile, iar cuplurile s-au descompus și s-au recompus mereu, într-o veritabilă întrecere a fanteziei și grației, a forței și vitezei.

Opera pentru surdomuți

Ca un făcut, la noi, aproape de fiecare dată când un mare regizor de teatru dramatic vine să-și măsoare puterile în teatrul liric (iar asta se întâmplă destul de des, căci – spre lauda lui – directorul general Cătălin Ionescu-Arbore întreprinde demersuri permanente și tenace de a împrăști atât repertoriul, cât și stilul scenei bucureștene), Opera (ca instituție) și opera (ca gen) sunt uneori supuse la grele încercări, fără ca rezultatul artistic al veritabilelor lupte care se duc să merite cât de cât eforturile și sacrificiile deloc neglijabile ce se fac și de-o parte, și de alta...

Asta se întâmplă, cu siguranță, pentru că destui regizori de teatru au, în raport cu respectivul tip de spectacol, aceleași reacții:

a) posibilitatea de a realiza o producție colosală (cum în veci nu și-ar putea permite într-un teatru de proză!) îi face să cadă imediat pradă megalomaniei, folosind până la ultimul figurant uriașul personal artistic (ba chiar sporindu-l cu actori și cu tot felul de saltimbanci împrumutați de aiurea) și absolut toate elementele neconvenționale imaginabile: trapele, fosa și balcoanele; fumul (foarte mult fum!), reflectoarele îndreptate către public și proiecțiile în continuă mișcare (ce iau ochii, dar și... scot ochii spectatorilor, la propriu!); în fine, focurile de lumânări, de arme sau de artificii (ultimele două categorii fiind și deosebit de zgomotoase);

b) muzica îi încurcă foarte tare (chiar și pe aceia ce o iubesc sincer, dar numai... ascultată pe disc!), așa că fie o ignoră, fie o siluiesc fără pic de jenă;